

G. Chaucer:

Povesti z romanja

Za mladino priredil I. E. Rubin -
Poslovenil dr. Ivan Lah

KAJ JE PRIPOVEDOVALA GOSPA IZ BATHUJA

V tistih davnih časih, ko je vladal do-
bri kralj Artur, je neki vitez, ki je pre-
hodil že dosti sveta, jezdil na konju ob

rekli m zagledal deklico, ki se je tam
sprehajala. Deklica je bila zelo lepa in
vitez se ni mogel premagati; stopil je s
konja, se približal deklici in ji ukradel
poljub.

Kralj Artur, vzor vsega viteštva, ča-
sti in plemenitosti, je kaznoval take pre-
stopke s smrtjo. Ko je torej deklica

v Canterbury

prišla predenj in s solzami v očeh pripo-
vedovala, kaj se ji je zgodilo, je kralj
tako poklical nesrečnega viteza in ga
vprašal, ali je to resnica. Vitez ni tajil,
kajti viteška čast je zahtevala, da prizna
vse po pravici pred kraljem. Ker ni bilo
nikogar, ki bi se zanj zavzel, je bil ob-
sojen na smrt. Ta vitez je bil še mlad
in jako lep, zato je bilo kraljici zelo žal
za njega. Prosila je kralja, naj prizanese
nepredvidnemu vitezu, ki je najbrže na
svojem potovanju po svetu izvršil že
mного slavnih dejanj in se bo gotovo
tudi v bodoče hvaležnega skazal za kra-
ljevsko milost. Kralj Artur je bil strog
v svojih razsodbah in ni rad izpreminjal

svojih sklepov. Toda tudi on je imel srce
in po dolgem moledovanju je izročil na
smrt obsojenega viteza v njene roke, naj
stori z njim, kakor bo spoznala, da je
prav. Kraljica se je zahvalila kralju iz
vsega srca za njegovo velikodušnost in
po kratkem razmisleku poklicala viteza
predse. Ves skesan je stal mladi vitez
pred kraljico in čakal njene odredišne be-
sede. Kraljica ga je nekaj časa merila
z resnim pogledom, da bi se zavedal, ka-
ko nevreden je njene milosti. Potem mu
je rekla:

»Darujem vam življenje, ako mi po-
veste, česa si žene najbolj žele. Dajem
vam za odgovor časa leto in dan. Ako
mi do tedaj ne najdete pravega odgovora,
morate umreti.«

Vitez je planil na noge in se z globo-
kim poklonom zahvalil kraljici za reši-

tev. Obljubil ji je, da se vrne čez leto in dan. In odpravil se je po svetu, da najde odgovor na kraljičino uganko, ki se mu je zdela zelo težka. Vprašal je vsakega človeka, ki ga je srečal, kaj si po njegovem mnenju žene najbolj želé. Toda vse to mu ni mnogo pomagalo, kajti niti dva človeka mu nista enako odgovorila. Nekateri so rekli, da žene ljubijo bogastvo, drugi, da si žele dostojanstva in visokega stanu; eni so dejali, da jim je glavna stvar razkošje in zabava, drugi, da ljubijo predvsem lepe obleke; zopet drugi so trdili, da si želé plemenitosti srca, a tretji so odgovarjali, da si žele gospodstva in oblasti; nekateri so menili, da jim je najljubša lepota, a drugi so mislili, da ima v njih očeh višjo ceno slava, viteštvo in junaštvo; mnogi so celo trdili, da jim je samo za dobro brezskrbno življenje, a drugi, da si žele skrbnega moža in srčkanih otrok; nekateri so trdili, da je žensko srce najbolj mogoče pridobiti z laskanjem in pohvalo, drugi pa so rekli, da je njihova največja želja, da so svobodne in da morejo delati, kar se jim poljubi. Ubogi vitez je bil ves zmeden vsled teh različnih in nasprotujočih si odgovorov in mnenj; toda čas je pohajal in končno se je moral vrniti na dvor kralja Arturja, ne da bi bil našel pravi odgovor.

Ko je tako jezdil po gozdu, je zagledal družbo deklic, — bilo jih je dvajset in štiri ali celo več — kako so plesale kolo v prosti prirodi na zeleni jasi sredi prostranega gozda. Mislił je, da so to vile, ki mu jih je poslala kaka višja sila, kajti upal je, da mu bodo one znale povedati, kar je iskal, da bo ponesel kraljici pravi odgovor na njeno vprašanje. Toda, ko se jim je hotel približati, so vse na nagloma izginile. Samo ena živa stvar je tam ostala in to je bila stara žena, grda kot čarovnica, sedela je na travi in gledala v tla.

Ko ga je zagledala, je vstala in ga vprašala, kaj išče, in mu rekla, naj odkrito pove, kaj ga je privedlo sem, ker stari ljudje mnogo vedo in znajo včasih tudi v največjih zadregah dati dober svet.

Vitez je nekaj časa molčal, potem pa je rekel:

»Draga babica, preti mi velika nevarnost, da bom izgubil življenje, če ne odgovorim na vprašanje, kaj ženske najbolj ljubijo na svetu. Ako mi to poveš, poplačam vas bogato za vaš nasvet in odgovor.«

»Obljubi mi, da mi daš, kar zahtevam«, je odgovorila čarovnica, »in jaz ti povem, kar moraš vedeti.«

»Obljubim«, je odgovoril vitez.

Zena se je vzpela s tal, kakor da mu hoče izdati veliko skrivnost. Vitez se je sklonil k nji in ona mu je nekaj zašepetala na uho. Vitez je prikimal in naglo zasedel svojega konja. Odjahal je po gozdu naprej in starka ga je spremljala ob poti vse do kraljevskega dvora.

Ko sta tja prišla, so bile že vse gospe in gospodične zbrane okoli kraljice, da bi slišale odgovor nesrečnega viteza, kajti že davno pred njim je dospela vest, da se vrača s potovanja s svojim odgovorom.

Ko ga je kraljica vprašala, ali more dati pravi odgovor na njeno vprašanje, je vitez brez odlašanja in obotavljanja odgovoril, da si žene izmed vseh reči žele najbolj, da bi vladale povsod doma nad svojimi soprogi kakor tudi nad vsem drugim gospodarstvom.

Vse gospe in gospodične s kraljico vred od najstarejše do najmlajše niso rekle na to niti besedice, kajti nikakor niso mogle ugovarjati niti oporekati temu, kar je vitez rekel. Zato so odšle na posvetovanje in sklenile sporočiti vitezmu, da je odgovoril pravilno in da mu zato kraljica daruje življenje.

Ko so mu to na grajskem dvorišču sporočile, je skočila stara čarovnica k vitezmu in zahtevala, da jo vzame za ženo, kakor ji je v gozdu obljubil. »Oj gorje, trikrat gorje mi!« je vzkliknil vitez, ves osramočen pred dvornimi gospemi in gospodičnami. »Priznam, da sem ti dal tako obljubo, toda prosim te, za boga, da ne zahtevaš od mene nemogočega. Zahtevaj, kar hočeš, vzemi si vse moje bogastvo, a pusti mi svobodo!«

Toda starka ni popustila. Zahtevala je, da mora lepi vitez postati njen mož, ker je obljubil, da ji bo izpolnil vse, kar bo želela — in hočeš nočeš vitez jo je moral poročiti, dasi s težkim srcem, kajti prva dolžnost viteza je, da nikoli ne prelomi besede in izpolni vse, kar obljubi. Toda vitez ni mogel prikriti svoje žalosti, bil je ves potr in nesrečen, ker je čutil le neprijeten odpor do grde starke, ki mu je sicer rešila življenje, a ob enem pokvarila vse njegovo veselje, kajti zaradi nje je zasovražil ves svet in je govoril:

»Čemu mi sedaj življenje, če ni moje!«...

Starka je dobro opazila vso njegovo nevoljo in ga je pogosto karala, češ, da je nehvaležen, ker ne zna ceniti življenja, ki mu ga je rešila. Toda njene besede so bile vedno zelo skromne in modre, da se ni mogel jeziti nad njo in je skušal mirno prenašati svojo usodo. Go-

vorila mu je, da, četudi je tako stara in grda, ga vendar zelo ljubi, in da bo storila vse, da bi ga razveselila. Tolažila ga je s tem, da mu vsaj ne bo nikoli nezvesta, kakor to delajo druge lepše in mlajše žene, a tudi to ga ni moglo razvedriti v njegovi zagrenjenosti. Končno ga je vprašala, kaj bi hotel rajši, ali, da bi bila mlada in lepa, a poleg tega huda, zlobna in nezvesta, ali da je stara in grda, a vedno ljubezniva in zvesta. Kajti — rekla — »lahko sem takšna, kakoršno si me želiš.«

Ko jo je vitez slišal, kako modro in samozavestno govori, je rekel: »Draga žena, gotovo to veš bolje nego jaz, zato odloči ti namesto mene, kakor hočeš. Jaz bom sprejel to, kar boš ti odločila.«

Po teh besedah vitezovih so čari izgubili svojo moč, kajti zdaj se je šele videlo, da je bila njegova žena zagovorena, in mahoma se je zgodila velika izprememba. Grda starica je dobila zopet svojo pravo podobo in pred vitezom je stala krasna mlada deklica. Ves vesel jo je vitez objel in ni mogel verjeti tej nenadni sreči. Misli je, da sanja. Toda držal je svojo lepo mlado ženo v objemu in ona mu je pravila, da je bila zakleta, ker jo je začaral hudoben čarovnik v podobo stare grde babe, in jo je zagovoril, da bo ostala takšna, dokler je ne poroči lep mlad vitez, ki bo svojo voljo podredil nji. Zato so bili zdaj vsi čari premagani. Ubogi vitez je ves srečen objemal svojo lepo mlado ženo in sta živela še mnogo let v veselju in zadovoljnosti.

Da! je prihodnjic.

Gustav Strniša:

Janez Zamuda

Pozabil sem že, kako se je pisal, saj smo mu že v šoli vsi rekli Janez Zamuda, kar je ostal vse svoje življenje.

V šolo je prihital vedno zadnji, se znojen spustil v klop, a navadno je moral klečati, ker je vedno zamudil.

Z Zamudo se je zaman trudil učitelj, da bi kako stvar pravočasno naredil. Vse je bilo bob ob steno. Naloge ni nikoli pravočasno prinesel, niti si preskrbel novega zvezka, skratka pri vsaki stvari je zakasnel.

Pozneje sem ga večkrat srečal v življenju. Učil se je v trgovini, a vedno je vse zamudil. Pomočniki so ga lasali, pa ni pomagalo; Zamuda je ostal Zamuda, pa amen!

Nekdaj se mi je mudilo z vlakom. Ze je hlapon odhajal, ko jo je prisopihal na

kolodvor — Zamuda in hotel kar v leteči vlak. Vratar ga je komaj ustavil.

Poklical sem ga skozi okno, zamahnil mi je in spet odhitel, saj je prav tedaj gotovo spet zamudil že kaj drugega.

Zamuda je mnogo trpel v vojski, saj je za las manjkalo, da ni bil ustreljen, ker se je prekasno javil k vojakom.

Pozneje sem ga zrečal vsega prepadenega in bledega.

In tedaj mi je potožil, da mu je umrl bogati stric, ki ga je vedno podpiral. Pisal mu je, naj takoj pride k njemu, ker je bolan, pa se je tako dolgo odpravljaj, da je prišel prepozno in mu stric ni zapustil ničesar.

Še se mu je nasmehnila sreča. Hotela ga je poročiti prijazna petična mladenka. Na dan poroke pa je zamudil avtomobil, ki je prevažal potnike v trg, kjer bi se morala vršiti poroka.

Nevesta in svatje so bili užaljeni in zaroka se je razdrla.

Še srečam časih Janeza Zamudo. Postaran in truden gre po cesti. V njegovih očeh sije tiha žalost, saj ve, da je v svojem življenju srečo zamudil.

Ivan Albrecht:

O palcu, nosku in rokavu

Vsako ima na rokah dva palca, pa je časih eden ubogljiv, a drugi poreden, da je joj. Pri Tinčku je bil desni palec tak nepridiprav. Sicer je bil Tinček čisto srčkan otrok, le desni palec, nosek in levi rokav so mu prizadejali obilo bridkosti. Joj, kako je časih na ves glas jokal radi te nagajive trojice! Bilo je res hudo, hudo nerodno. Mamica je bila na moč ponosna na brhkega sinka, živahnega kodrolaščka, ki se ji je zdel najlepši otrok na vsem božjem svetu. Marsikdaj bi se bila rada malo postavila z njim in mu je obljubljala vsakovrstne dobrote in sladkosti, ako bo priden in kakor se spodobi. Pa je bil tudi triletni Tinček ponosen na mamo in se mu je zdela ona najlepša in najboljša mamica na svetu. Imel jo je srčno rad in ji je vselej obljubil, karkoli je želela. Ako se je kljub temu kdaj pošalila, da bo umrla, ker sinko ni dovolj priden, je kodrolašček tako bridko zajokal, da so končno še njej začele siliti solze v oči.

Tak dečko je bil Tinček in bi z mamico nikdar ne bila nič prišla navzkriž, da ni bilo palca, noska in levega rokava. Res. Komaj ga je mama zjutraj umila in oblekla, je že tičal desni palec v dečkovih ustih in tako neusmiljeno gospodaril po njih, da se je koj vsa desnica kopala v slinah, joj, mama pa huda:

»Poglej, kakšen si!«

»Oh, mamica, saj nisem jaz.«

»Kdo pa?«

»Palec.«

Seve, saj je bil deček celo sam hud na predneža. Kakor hitro se je spomnil, kam mu je ušel, ga je brž potegnil iz ust, a kaj, ko ni nič pomagalo! Preden je mamica odložila brisačo, ki jo z njo malemu otrla slinasto roko, je bil palec že spet v ustih.

In potlej — nosek! Kakor hitro ga je jeseni malo potipal mrz, je brž pokazal dve grdi svečki. Mama je bila huda, fuj, Tinček tudi, fuj, saj mu je očka rekel, da ima »turški zob«, nosek je pa le uganjal porednosti. Tudi radi njega so često tekle solze.

»Briši, briši!« se je priganjal Tinček sam, a kaj, ko je desnico imel v oblasti desni palec, ki je tičal v ustih! Vsak trenutek je morala mama na pomoč, in je bila kar se da huda. Krc, krc, so jih dobivali palec in nosek in Tinček, ki je jokaje skušal prepričati mamico, da ni on tega kriv, kar počneta palec in nosek.

In kakor vedno v tretje rado gre, se je tudi palcu in nosku pridružil še — levi rokav. Ako je dečka zaščegotalo pod noskom, je kar hitro potegnil z levico, da ne bi videla mamica »turških zob«, potem pa brž roko na hrbet.

»Briši, briši!« se je zadovoljno smehljajl Tinček. Zdaj bo konec vsega hudega. Mamica ne bo več delala krc, krc, očke ne bo mogel govoriti o »turških zobeh,« le palec bo še treba ukrotiti.

»Briši, briši!«

Kam le mamica tako zvedavo gleda?

»Tinček —«

»Nič nimam svečk, mamica, nič —«

»Pa pokaži roko —«

Palec smukne iz ust, a mama:

»Ne desne, ne, levo pokaži —«

Seve, levica počiva na hrbtu. Čemu ji mamica tam ne privošči mirnega skrivališča?

»No —?«

»Kaj pa je, mamica?«

»Ali ne veš, kaj sem ukazala?«

Levica počasi leze izza hrbta.

»Veš, mamica,« se prikupuje Tinček, »nosek je zdaj že priden —«

»Pa Tinček ni —«

»O. Tinček tudi —«

»No, no —«

Levici se nikamor ne mudi. Celo palec je tako preplašen, da ne sili v usta. Mamica stopi bliže:

»Pokaži no levo roko —«

Tinček si nikakor ne more misliti, čemu je mamica na to roko tako radovedna, vendar se boji in le polagoma pomoli dlan izza hrbta.

O, ti smola grda, kaj bo pa zdaj? Pred kratkim je dobil kodrolašček lepo novo obleko, danes je mamica hotela z njim k teti na obisk, pa pride vmes ta nesreča.

Kakšna nesreča neki? Oh no, levi rokav se sveti kakor dimnikarjeve hlače na kolenu! Nosek je odložil nanj vse svoje grde svečke, fuj, in mamica je huda, joj, in pravi, da bo umrla, ker Tinček ni bil priden.

Se tega je bilo treba! Kodrolašček joka kakor najbolj zapuščena sirota. Kdo mu more reči, da ni bil priden? Saj je vendar samo zato tako vneto stražil in čedil z rokavom svoj nosek, da bi bil lep. Oh, joj —

Če z mamico ne pojmeta k teti, ni še nič tako hudega. Teta ima muco, ki se muza in muza, nazadnje pa čisto na lepem zasadi kremplje kamorkoli, brrr! Zastran tete naj bi torej bilo kakorkoli, da bi le mamica res ne umrla —

Tinček joka, prosi, objubiija, tolaži in se huđuje na palec, nosek in levi rokav. Vse troje je voljan dati mamicu in še koderčke povrhu, ako bi živelu in ostala pri njem.

Res, to ni kar tako. Mamica noče nič slišati o pobotanju. Komaj, komaj jo čez dolgo omehčajo sinkove solze.

»Kaj pa naj napravim s palcem, noskom in grdim rokavom?«

»Kar ti jih vzemi, mamica —«

»A jaz jih ne maram —«

Tinček premišljuje.

»Veš kaj, mamica,« pravi čez malo, »umrjejo naj, pa jih zakopljeva v jamo —«

Mami tudi to ni všeč. Nak, nak, za kaznen mora palec dobiti tesen platnen plašček, namočen v pelinovi sok. Brrr, kako ga zdaj usta brž našeno, ako se jim približa! Kdo se bo pa tudi menil s tako grenkobo!

Rokav mora v vodo, kjer ga dekla obdeluje z milom, da je siromak ves penast in skremžen. Ej, zdaj ne pojde več k nosku —

Kaj pa nosek? No, pred njim straži zdaj čisto bel robček v Tinčkovi roki. Kakor hitro hoče nosek kaj do veljave s svojo porednostjo, hop, ga že drži beli robček in mu odvzame vse tisto, fuj, kar je prej odlagal na levi rokav.

Zdaj pa, zdaj! Tinček je dečko, da ga je vse veselo. Še sam sebe je vesel, kadar je pa najbolj dobre volje, celo pove zgodbo o palcu, nosku in rokavu. Če meni ne verjamete, ga vprašajte sami, ako bo pa kaj hud na vas, pripišite kar sebi, ne meni! S Tinčkom sva namreč prijatelja in hočeva ostati tudi v bodoče.

Manica:

Poredni psiček

Mlinarjev mladi kuža je postajal vsak dan bolj poreden in bil tako že pravi križ domačim živalim. Zdaj se je zaletel v malega mucka, takoj nato je izpullil

putki šop perja in ne dolgo za tem je že podil po hlevu boječega zajčka in ga večkrat celo ugriznil v uho.

Pa je nekoč v sveti jezici nanj zarezala stara gos:

»Ga-ga, ga-ga, ga-ga! Da te sram ni, ko nagajaš mucku, plašiš kuretino in grizeš ubogemu zajčku ušesa! Hudobnež, poboljšaj se. ga-ga, ga-ga, ga-ga!«

»Hov, hov, hov,« je prešerno zabevskal kuža. »grizem pač zato, ker imam polna usta zob. Sram naj bo pa tebe, ko niti enega zobu ne premoreš, hov, hov, hov!«

In nagajivi kuža je vedno pogosteje uprizarjal svoje vragolije. Nekoč je v objestnosti ugriznil celo gospodarjevega štiriletnega sinčka. A tedaj je bila mera polna.

»Ze vidim, da postaja pes nevaren in treba ga bo prikleniti,« je dejal oče mlinar. In res je še tisti dan kupil verigo in priklenil psa tja poleg hleva.

Milo je zajavkal kuža toda gospodar ga je tako ostro pogledal in mu tako grozeče požugal, da je preplašeno ščene takoj utihnilo.

»Ga-ga, ga-ga, ga-ga,« se je zdajci oglasila stara gos. »Kaj imaš zdaj od svojih zob, ko jih pa nisi hotel rabiti v dobro! Ljubša kot polna usta zob, mi je zlata svoboda! Ga-ga, ga-ga, ga-ga!«

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 10 zlogov: aj-ce-ja-ka-ke-lant-li-lup-ra-vor 5 besed pomena: 1. priprava za ulivanje, 2. pokrit jarek, 3. drevo, 4. spoznavni del človeka, 5. drevo — da bodo tvorile začetne črke od zgoraj navzdol naziv vladarja, kor'ne od zgoraj navzdol pa njegovo ime.

Jutrovčki jokajo za mrtvim kraljem.

NAŠ MALI KRALJ PETERČEK!

Peterček imel je starše mamó ata,
On pa tudi ima še dva brata.
Ata jim zločinska roka je umorila,
in celo Jugoslavijo nas v tugo je pahnila.
Sedaj pa Peterčka proglasili so za kralja,
da vsa se Jugoslavija zdaj njemu klanja.
Bog, čuj in usliši nas otroke,
ki prosimo Te: Varuj ga zločinske roke!

Majda Rostohar, uč. IV. razr. narod. šole
na Jesenicah

VITEŠKEMU KRALJU ALEKSANDRU I. UEDINITELJU!

Dne 9. oktobra je padel naš ljubljeni
kralj Aleksander kot žrtev podle, zločin-
ske tolpe. Umril je mučeniške smrti in
kakor vse življenje, tako so bile njegove
misli tudi v trenutkih Njegovega posled-
njega boja, pri nas, pri ljubljeni Jugo-
slaviji! Tolpa zločincev, roparjev in mor-
rilcev je mislila, da se bo Jugoslavija,
če ji ubijejo ljubljene, oboževane
vladarja, takoj zrušila. In se je res zru-
šila — toda ne tako, kakor so oni pri-
čakovali. Zrušila se je v Lepopisni boli
a že v naslednjem trenutku je vstala,
silnejša in složnejša ko kdaj poprej! In
taka bo ostala — trda in neizprosna ka-
kor skala! Nihče je ne bo mogel pre-
makniti! In še večja in še močnejša bo
postala — tako nam Bog pomagaj!

Tomšič Zlatko, dijak III. drž. real. gimn.
v Ljubljani

GORENJSKA MATI KRALJU MUČENIKU!

Dan vseh svetnikov je. Žalostna sto-
jim ob grobu mojega očeta, ki leži že
leto dni v hladni zemlji. V vznožju go-
renjskih planin v vznožju mogočnega Tri-
glava in lepe Gorenjske. Ljubil je gore,
ljubil planine, kakor si ti, o kralj, lju-
bil lov, planine in snežne gore. Ni več
mojega očeta in tudi Tebe ni več. Te
misli mi hite pred solzne oči, ko stojim
ob grobu svojega očeta obdana od snež-
nih gora. Z solznimi očmi zrem v za-
sneženi Triglav in v zemljo po kateri si
hodil Ti, naš kralj, in na kateri si se
utrujen od dela oddahnil in sanjal o
sreči Svojega naroda. Ko mislim na to,
se mi srce še bolj krči v tugi, kajti pa-

del si za nas, a ne za sebe. Padel si za
nas, toda ne v albanskih gorah in ne v
solunski fronti, ampak od zavratne zlo-
činske roke! Mračí se. Žalostna odha-
jam iz pokopališča. Gore so zavite v
mрак in žalost. Vsa Tvoja domovina se
bolj in bolj zavija v temo in žalost. V
mojem srcu je prazno in pusto in ža-
lostna stopam po zemlji Tvoje domovi-
ne, ki ti je bila tako draga, da si se še
v smrti spomnil nanjo z besedami: »Ču-
vajte Jugoslavijo.« Čuvala jo bom in
vzgojevala svoje štiri sinove v dobre vo-
jake da bodo tudi oni čuvali Tvojo Ju-
goslavijo in Tvojega sina kralja Petra
II. Čuvali bodo Njega, ki zdaj bridko
joče za Teboj, ki se mu srce krči v ve-
liki žalosti nad izgubo tako dobrega oče-
ta, ki je skrbel za nas vse!

Kati Erbežnik,
Loznica 7, p. Limbuš

UMRL JE NAŠ KRALJ!

Tužna, grenka žalost nam je legla na srce
in iz naših je oči izvabila solze.
Nad celo domovino razpenil žgoč se val,
prišla je bela smrt:
umrl je naš kralj!
In narod ves je strtl . . .
Umril on, ki je zedinil Srbe in Hrvate
ter naš Slovence štél med skupne brate.
Zvesto nas v vojni vodil je
ter vedno z nami hodil je
in nas bodril
v srca zaslužnjena tolažbe vžil.
Zato pa slava Tebi predobri naš voditelj,
naš oče in naš Uedinitelj.

Zakonjšek Hedvika, uč. IV. razr. n. šole
v Trbovljah

MLADEMU KRALJU PETRU II

Še tako mlad, izgubil si Očeta
in bridko plakaš z nami vred.
Zločinska roka mu končala je življenje
ko šel je z upi v tuji svet.
Veliko delo Te še čaka,
ubogi, ljubi, mladi kralj!
Pa nisi sam!
Vsa deca Slave je s Teboj
mi vsi, prav vsi bi zate šli v boj,
če nas pokličesh!

Ivanuša Ivica, učenka osn. šole
v Mozirju

LJUBEGA KRALJA ALEKSANDRA NE BO NIKOLI VEČ NA BLED . . .

Srce se nam tesni ob misli, da našega ljubljenega kralja Aleksandra ne bo nikoli več na Bled! Vsako leto nas je obiskal, saj je tako rad imel naš krasni Bled. Začeli so mu graditi nov dvorec, ki ga pa na žalost ne bo mogel uživati. Pokojni kralj je bil izredno dobrasrčen. Obdaroval je vsakega siromaka in ogovarjal tudi najpreprostejšega kmeta. **Tudi z mojim starim očetom se je pogovarjal, ko je kosil seno.** Ko se je peljal zadnjikrat iz Bleda, so se mi od ganotja zasolzile oči, kakor da bi bil vedel, da mu poslednjič maham v slovo. Mladi sokoliči prisegamo mlademu kralju Petru II. vdanost in zvestobo. Zvesto bomo izpolnjevali poslednjo željo pokojnega kralja: »Čuvajte mi Jugoslavijo!« **Kralju Petru II. pa bom hvaležen vse življenje, saj mi je podaril krasno posteljico, ki mi bo v trajen spomin.** Naj živi kralj Peter II. in ves kraljevski dom!

Peter Bernard, uč. III. razr. osn. šole
na Bledu

Dragi Petróček! Vsi Jutrovčki bi gotovo radi vedeli, kako je bilo, ko Ti je takratni prestolonaslednik Peter podaril posteljico. Zato Ti bomo prav hvaležni, če nam ta dogodek opišeš, da ga objavimo v eni prihodnjih številčk »Mladega Jutra«. Obenem nam tudi napiši, kaj se je pogovarjal pokojni kralj s Tvojim starim očetom. V zahvalo Ti bo poslal stric Matič lepo mladinsko knjigo. V pričakovanju, da kmalu ustrežeš naši želji, Te v imenu vseh Jutrovčkov prav lepo pozdravljamo. — Uredništvo »Mladega Jutra«.

KRALJ — MUČENIK!

Ni ga bilo modrejšega in srčnejšega vladarja na svetu, kakor je bil naš viteški kralj Aleksander I. Uedinitelj. Venomer je delal in skrbel za svoj narod, nikoli ni počival. Ker je svoj narod tako ljubil je tudi izkrvavel zanj, kot žrtev atentata. Njegovo srce, ki je toliko let tako goreče bilo za narod je izkrvavelo. Njegova pot skozi življenje ni bila posuta s cvetjem ampak s trnjem. Vse življenje je preživel v bojih, trpel je glad in mraz po albanskih višinah, za blagor svoje domovine. Veliko smo izgubili, ko smo izgubili kralja! Res so zagrmeli to-

povi, ko je prišel mrtev v Jugoslavijo, ali našega kralja niso zbudili. Njega, junaka ni več! Naš največji junak je padel, kaj bomo brez njega?

Slava kralju Aleksandru mučeniku!

Šumečnik Jurij, učenec IV. razr.
v Šmihelu

LJUBEMU KRALJU V SPOMIN

Očeta dobrega smo izgubili
in strašno smo se žalostili.
Zločinska roka nam ga je ubila,
nam v srca žalost in grenkobo vlila.
Srce vroče Mu nehalo je biti,
je moral svojce in nas vse zapustiti.
Zvonovi vsi so bridko zajokali,
ko so nam kralja dragega pokopali.

Janez Bernard, uč. II. razr. višje n. šole
na Bledu

KRALJU PETRU II.

Mladi kralj imel si dobrega očeta, ki v naročje Te je sprejemal in poljubčke Ti dajal. A zdaj ni več tako, ker očeta si zgubil in postal si naš vladar. Vsi, prav vsi Ti prisegamo zvestobo!

Gregorič Edvard, učenec IV. c razr.
Murska Sobota

SLAVA METVEMU KRALJU MUČENIKU

PETER II. NAJ ŽIVI!

Teško mi pesem gre iz rok,
zato pa iz srca mi vre:
zakaj dopustil je predobri Bog,
da v solzah plaka sleherno srce?! —

Štibler Mirko, dijak ? razr. klas. gimn.
v Mariboru

Slavo štine:

Zvonovi plakajo

Če zdaj zvonovi zazvonijo
še zmerom tožijo — ječijo:
veselo spev njih ne doni,
odkar nam kralj pod grudo spi,
naš dobri Oče, naš heroj,
naj sladek boče mu pokoj!

Zabavna igra

ko sem bil še majhen, sem poznal prav zabavno igro. Imenovali smo jo »lov na krokodile«. Na srečo smo imeli doma staro, veliko mizo, ki ji ni nobena reč več škodila, ker je bila že obsojena v staro šaro. Eden izmed nas je moral zlestiti pod mizo in je predstavljal krokodila. Ostali smo sezuli čevlje in hitro zlezli na mizo, ki je predstavljala lesen splav. Takrat smo imeli še vsi mnogo domišljije in smo si mislili, da plavamo na lesenem splavu po Nilu. Pod splavom pa preži krokodil, da bi katerega izmed nas potegnil k sebi v vodo in ga pohrustal. Gledali smo zdaj na to, zdaj na ono stran, zakaj nikoli nisi vedel, odkod se

bo prikazal krokodil. Krokodilu smo strogo zabičili, da se sme plaziti samo po kolenih, ker bo drugače izključen iz igre. Toda gorje nam, če je krokodil nenadoma iztegnil roko in zagrabil eno izmed nog, ki so se boječe skrivale na mizi. Tisti, ki ga je krokodil zgrabil, je moral zdaj pod mizo, prejšnji krokodil je pa zavzel njegovo mesto na mizi. Mnogo vselega strahu smo prestali pri tej igri in mnogokrat smo se do solz nasmejali. Toda povedati vam moram še enkrat: miza je bila stara in nerabna, zato ji tudi ni škodilo, če smo divjali po njej.

Stric Brundek.

Rešitev križanke »Telefon«

Vodoravno: 2. ci!, 3. čil, 4. ako, 5. kos, 6. avto, 8. tek, 9. nu.

Navpično: 1. milosten, 2. cikovt, 3. čaka, 7. oko.

Uganite — rešitev

I.

Eden izmed popotnikov se je pisal »Suh«.

II.

Nebo v ustih.

III.

Papež je iz Rima, zvon pa iz — bron.

Križanka »Jadrnica«

Vodoravno: 3. skupina čebel, 5. okoriščanje, 6. kača, 7. rastlina zajedavka, 8. pritrtilnica.

Navpično: 1. izražanje mnenja, 2. redek sorodnik, 4. zemlja ob vodi, 5. pijača.

Listnica uredništva

Stojan Puc, dijak I. drž. real. gimn. v Ljubljani: Tvojo pesmico, ki bi morala biti objavljena za Vse svete, smo na žalost prepozno dobili. Pošlji nam jo prihodnje leto še enkrat, vendar pa vsaj teden dni pred Vsemi svetimi.

M. in U. P. dijakinja iz Ptuja: Vajina pravljica bi bila primerna za naš prejšnji natečaj »Nemogoče zgodbee«, ki smo ga že pred več tedni zaključili. Preberita razpis novega natečaja, ki smo ga objavili 7. oktobra t. l. in nam odgovorita nanj.

Lovšin Maja iz Ribnice in Milan Kese iz Mokronoga: Vajina spisa je stric Matič na žalost prepozno prejel in jih ni mogel več objaviti.

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Gerdo Milček, uč. IV. razr. šole Begunje pri Cerknici, Marija Perme, dijakinja v Mariboru, Zinka Rojina, uč. V. razr. v Ljubljani, Deleja Joško, uč. IV. razr. v Celju.

Milutin Erbežnik, dijak iz Maribora: Tvojega spisa doslej še nismo prejeli. Ali si ga morda napak naslovil?

Berite Langerjevo povest „PES II. ČETE“. Dobite jo v Tiskovni zadrugi in vsaki drugi knjigarni.